

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування вулиці Гастелло в місті Коростені без зміни нумерації будівель»

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування вулиці Гастелло
в місті Коростені без зміни нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII
скликання) від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №4 від 21.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики вулицю Гастелло в м. Коростені вирішено перейменувати на вулицю Романа Шухевича без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Шухевич Роман Осипович, (псевдо: «Білий», «Дзвін», «Роман Лозовський», «Степан», «Чернець», «Чух», «Тур», «Тарас Чупринка»), 30.06.1907, м. Львів-05.03.1950, с. Білогорща, нині у складі м. Львова, український політик і державний діяч, військовик. Генерал-хорунжий, головнокомандувач Української повстанської армії (1943—1950), голова Секретаріату Української головної визвольної ради (1943—1950). 2007 року Романові Шухевичу посмертно присвоєне звання Герой України з удостоєнням ордена Держави. Посмертно іменований найвищим почесним пластовим ступенем гетьманського скоба (1950). Дитинство Шухевича минуло у містечку Краківці на Львівщині, де його батько працював у повітовому суді. 1914 року його родина переїхала до Камінки-Струмислової (тепер місто Кам'янка-Бузька), де Осип Шухевич обіймав посаду судді. Тут Роман Шухевич закінчив початкову школу.Продовжив навчання у Львові у філії Академічної гімназії. Оселившись у Львові, Роман став свідком подій, пов'язаних з утворенням 1 листопада 1918 року Західноукраїнської Народної Республіки (ЗУНР) та героїчною боротьбою Української галицької армії (УГА) з польськими військами. Родинні військово-патріотичні традиції, прищеплені юнакові батьком Осипом та дядьком Степаном, зміцнив полковник Євген Коновалець — командант УВО, який у 1921—1922 роках разом із колишнім старшиною УГА Степаном Шахом деякий час винаймав у Шухевичів кімнату. На початку 1930-х років став студентом заочного курсу музичного інституту ім. М. В. Лисенка по класу фортепіано. Велику увагу

Роман Шухевич приділяв спорту. Він добре грав у баскетбол, волейбол і футбол, займався бігом, плаванням, лижним та планерним спортом. На Запорозьких іграх 1923 року у Львові Роман Шухевич зумів поставити рекорди у бігу з перешкодами на 400 м і у плаванні на 100 метрів. Закінчивши філію Академічної Гімназії, восени 1925 р. поступив вільним слухачем на навчання до Львівської політехніки за курсом будівельної архітектури. Цього ж року Роман Шухевич став членом УВО. Після закінчення гімназії планував вступати до Львівської політехніки, однак, хоч і склав вступні іспити на «дуже добре», не був прийнятий до університету з політичних причин. Тому перший рік Шухевич вчився у Данцигу. Лише у вересні 1926 Шухевич вступив до Львівської політехніки на дорожньо-мостовий відділ. У червні 1934 закінчив навчання з дипломом інженера. У 1925 Роман Шухевич вступив у ряди Української Військової Організації. Крайова Команда УВО

доручила йому виконати замах на польського шкільного куратора у Львові Станіслава Собінського, який проводив жорстоку антиукраїнську політику в галузі шкільництва. У 1928–1929 Роман Шухевич відбував військову службу в польській армії. Він — студент, тому був зарахований спочатку до артилерійської частини у Володимир-Волинському, потім — до підстаршинської школи, так зв. «підхорунжівки», яку успішно закінчив. Через донос до поліції про приналежність Романа Шухевича до таємної української організації був позбавлений права однорічної служби у війську і скерований простим вояком до однієї з гарматних частин. Військову службу продовжив рядовим гарматником в артилерійській частині на Волині. Після завершення військової служби Р. Шухевич виїхав до Данціга. Тут продовжив студії в місцевій Політехніці. 2 лютого 1929 у Відні була створена Організація Українських Націоналістів. У 1930–1934 рр. Шухевича (псевдо «Дзвін») було призначено бойовим референтом Крайової Екзекутиви ОУН. У 1930 він був одним із керівників масових актів непокори — Саботажної акції, що охопила цілу Галичину. Польський уряд у паніці застосував тотальну пацифікацію, що посилювало революціонізацію українського селянства та сприяло поширенню ідей українського націоналізму. Як бойовий референт КЕ ОУН Шухевич брав участь в організації низки заходів, спрямованих проти антиукраїнської політики польської влади, зокрема: серії експропріаційних актів на польські державні установи, які проводилися з метою залучення матеріальних засобів для ведення подальшої національно-визвольної боротьби, замахів на комісара поліції Чеховського за знущання над українськими політв'язнями та катування їх під час допитів, на радянського консула у Львові, на міністра внутрішніх справ Б. Перацького. 18 червня у зв'язку з убивством Перацького Шухевич був арештований і засланий до концтабору у Березі Картузькій (зараз місто Береза, Берестейська область, Білорусь) На Варшавському процесі над ОУН (18 листопада 1935 — 13 січня 1936) Роман Шухевич виступав у ролі свідка. Хоч на Варшавському процесі група чільних членів ОУН на ЗУЗ на чолі зі Степаном Бандерою була засуджена за вбивство польського міністра внутрішніх справ, проте польська влада не обмежилась цим актом. Було вирішено провести у Львові окремих процес над крайовим активом ОУН, щоб звинуватити всю організацію у виключно терористичній діяльності, у підриві законного порядку на західноукраїнських землях і викликати до неї недовір'я в

поміrkованих колах української громадськості. Шухевича було відправлено на слідство до Львова у тюрму «Бригідки». Шухевича звинувачували у організації та здійсненні вбивств студента Я. Бачинського, директора гімназії І. Бабія, секретаря генконсульства СРСР у Львові А. Майлова, тюремного комісара В. Кособудзького та волинського воєводу Г. Юзефського, а також підкладення вибухового пристрою в друкарні Яськова. За вироком польського суду Р. Шухевича засудили на 4 роки ув'язнення, але згідно з амністією цей термін знизився до 2-х років. На підставі проголошеної у 1935 р. урядової амністії він вийшов на волю 27 січня 1937 р., пробувши пів року у концтаборі та два роки у тюрмі. Після звільнення у 1937 р. Роман Шухевич не міг розраховувати на прийняття на роботу в якомусь перспективному місці. Створена ним в березні 1937 р. фірма (кооператив) «Фама» стала першою українською рекламною компанією в Галичині. Вона мала виконувати подвійне завдання — політичне й фінансово-економічне. Ця фірма стала легальними прикриттям для діяльності ОУН. Дуже скоро були створені осередки «Фами» у багатьох містах Галичини й Волині й навіть поза межами тодішньої Польщі. Працівниками кооперативи були переважно члени ОУН — колишні політв'язні, яким дуже важко було влаштуватися на роботу. Тепер вони отримували легальний заробіток і могли успішно поєднувати працю на фірмі з організаційною діяльністю. У 1938 р. Шухевич бере участь в організації та проведенні бойових дій у Карпатській Україні, після окупації Карпатської України Шухевич через Румунію і Югославію дістався до Австрії а згодом до Польщі. Коли стався розкол між націоналістами: на ОУН — під керівництвом Провідника Мельника і невелику групу під проводом крайового провідника Степана Бандери, оформлений на самопроголошеній «конференції ОУН» 10 лютого 1940 р. у Кракові, на якій було створено Революційний Провід ОУН на чолі зі С. Бандерою. Р. Шухевич увійшов до складу членів Революційного Проводу й був призначений Крайовим Провідником ОУН на західноукраїнних українських землях, що за пактом Молотова — Рібентропа відійшли до Німеччини (Підляшшя, Холмщина, Надсяння та Лемківщина).

Весною 1941 року Провід ОУН домовився з німецьким командуванням про вишкіл військової частини Дружини Українських Націоналістів, які мали воювати на території України проти більшовицьких окупантів за відновлення державності. У ході здійснення організаційних заходів щодо укомплектування і вишколу згаданого формування було вирішено створити на його базі два підрозділи: «Спеціальний відділ «Нахтигаль» та «Роланд». Набір добровольців до „Нахтігалю“ вівся через Краків, де перебував Військовий штаб ОУН і діяли старшинські курси ОУН. Серед викладачів цих курсів був Роман Шухевич. На цих курсах добровольці проходили загальний стрілецький вишкіл, який в подальшому вдосконалювався за німецькими статутами та настановами. Р. Шухевич погодився очолити ДУН з розрахунком, що у майбутньому Легіон зможе стати базою для формування української армії. У квітні 1941 р. він налічував 330 осіб і поділявся на 3 сотні. З німецької сторони „Нахтігалем“ керували оберлейтенанти Г. Герцнер та Теодор Оберлендер, а з української — сотник Р. Шухевич. Німецьким командуванням на обидва українські військові формування — „Нахтігаль“ і „Роланд“ — покладалась виключно поліційні та охоронні обов'язки: відповідальність за безпеку пересування частин вермахту українською територією, роззброєння залишків радянських військ, охорона

ешелонів з полоненими та боєприпасами. Український легіон 18 червня від'їхав до Ряшева, о 3 год. 15 хв. 22 червня 1941 р. переправився через р. Сян біля с. Волове, рухаючись в бойових порядках 49-го гірсько-стрілецького корпусу 17-ї німецької армії групи армій „Південь“. Потім курінь пройшов форсованою дорогою через Яворів — Янів, взявши курс на Львів, який вже був залишений радянськими військами. Вважається, що перші вояки „Нахтігалю“ з'явилися на околицях міста в кінці 29 червня 1941 р., але основні сили куреня вступили до Львова вранці наступного дня. Увечері 30 червня Шухевич взяв участь в проголошенні від імені ОУН (Б) Акту відновлення Української Держави. 5 липня 1941 р. 13 липня 1941 р. „Нахтігаль“, перейшовши р. Збруч, опинився на території Наддніпрянської України і взяв участь у бойових діях проти Червоної армії, зокрема, під Браїловим та Вінницею. Після цього батальйон було відведено на відпочинок до містечка Юзвин (тепер Некрасове). Саме тут Роман Шухевич та його вояки з жахом дізналися про підсумки наради 16 липня 1941 р. в ставці фюрера, які остаточно знімали з порядку денного питання самостійності України: Східна Галичина включалася до складу Польського генерал-губернаторства, Північна Буковина, Бессарабія та територія між ріками Дністер та Південний Буг приєднувалися до Румунії, інші українські землі увійшли до райхскомісаріату Україна або в підпорядкування військовій адміністрації. У зв'язку з цим Легіон, який на той час перебував біля Вінниці, відмовився від подальшої служби в німецькій армії. 13 серпня 1941 р. „Нахтігаль“ було роззброєно (за винятком старшин) і відправлено до Кракова, а звідти 27 серпня переведено до вишкільного табору Нойгаммер. Наприкінці вересня 1941 особовий склад „Нахтігалю“ отримав зброю і розпочав заняття з бойової підготовки. У цей час серед вояків батальйону вже ширились чутки про арешт нацистами С. Бандери, інших чільних діячів ОУН(Б), а тому Роман Шухевич спільно з командиром „Роланда“ Євгеном Побігуцим 16 жовтня 1941 р. склали „Меморандум українського Легіону“, який було надіслано до Берліна. У цьому документі викладалися 10 вимог політичного і правового характеру, з яких, слід було чекати, німці врахували фактично лише одну: згодилися, щоб українці не склали вдруге присягу. З огляду на це, кожний вояк уклав з німцями індивідуальний контракт на час від 1 грудня 1941 р. до 1 грудня 1942 р. 21.10.1941 р. батальйони „Нахтігаль“ і „Роланд“ були об'єднані в одне формування — 201-й батальйон шуцманшафту, який перевели до Франкфурта-на-Одері. Командиром поліцейського батальйону став Євген Побігуций, його заступником і командиром першої сотні — сот. Роман Шухевич. Батальйон було включено до складу 201-ї охоронної німецької дивізії в Білорусі. 22 березня 1942 перша група українських вояків приїхала до Мінська, а після прибуття сюди основних сил, український батальйон перекинули до м. Лепеля. До його завдань входила охорона комунікацій та місцевої німецької адміністрації, а також боротьба з партизанами¹. Боротьба з білоруськими партизанами виявилась важкою і виснажливою. Не здобули в ній переможних лаврів ні німці, ні їх союзники, в тому числі й вояки українського поліцейського батальйону. 22 листопада 1942 в присутності командира 201-ї охоронної дивізії особовий склад українського батальйону не дав згоди на продовження контракту і 5 грудня 1942 був розформований, особовий склад було перевезено в Україну, а групу старшин із 22 осіб ув'язнено у Львові. На початку 1943 р. Роман Шухевич та ще кілька

старшин перейшли на нелегальне становище. З того часу до загибелі Щухевич здійснював керівництво УПА і підпіллям ОУН на території Західної України в умовах нелегальної боротьби

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування вулиці Гастелло в м. Коростені на вулицю Романа Щухевича підтримали 7 членів робочої групи із 13 присутніх, 5 членів робочої групи утримались.

Начальник юридичного відділу

Т.Камінська